

PODMANICZKY SZILÁRD

Elvetemült naplók (s.)

Rázott a hideg a hegyi viskóban, gyámoltalan lécei között átsüvített a szomszéd viskó visszfénye, az öreglyukig húzott lószőrpokrócból bömbölt a benzinszag, a kinti hangokat úgy hallottam, az őrzőjét eltévesztett lemészárolni engem, megint egy meddőn hányó artistát táncoltatnak a farkára kötött nedves bikakötéllal, a szám körül a levegőnél hidegebb bogár robotolt, a szememet mintha száraz kendőkre cserélné a huzat, a mellkasom már nem pumpált, gondoltam, most meghalok, de nem, élek, de akkor, gondolom most, ha meghalok, valaki még bejön a viskóba, csak tudni akarja, hol vagyok.

*

Másnap reggel, ahogy fölébredtem, már nem éltem. Beszálltam egy kocsiába, a legközelebbi falunál kiszálltam, és hazautaztam. Otthon végigdőltem az ágyamon, betakaróztam, aludni szerettem volna, hogy kipihenjem magam, mire végleg meghalok.

*

Aztán fölébredtem, minden ismerős volt, a szagok: az aszalt szomszéd zsírokat kínozott nyers fenyőasztalon, a hangok, hurutom, az ágy mellé lógott karom, ahogy tenyerem siklik a langyos padozaton. Két hasonló távolság: két óra: az egymás ellen mért fölösleges idők, az időközön úsztatott lusta fahasáb, ha beúszik, Londonban paplanban, micsoda kivétel, ha van a világon bili, beleszaladok. Lógok, beleszaladok. Egy fej, testével lohol szabadon. A szabadságot törli a halál, a halált töröli a szabadság, a kettő azonos: két egymásnak ugrott radírgumi. Nem választhatok. Én-e? Nem választhatok. A piramisban éber maradt a hús, kel, köles, liszt. Egy piramisban még, ha lógok, beleszaladok. A dobokon számárbőr, szürke, tompa hangok, mintha mázsás gumicukrot rugdosna svéd eunuk szabad balti államban, ahol a hőszűrők csak egymás gyönyörűségére sugároznak hőn. Kezembe vettem a dinamót, megpörgettem a fejét: Jedlik Ányos születésnapján dinamókkal fűtött főzőlapon emlékpörköltet főzök neki. Nem tudom, csináljátok meg, szép emlék, ilyesmi: Jedlik Ányos Emlékpörkölt. JÁE! A világtörvények is megúnják egyszer az önkielégítést. Javítanám másra, de minnek, kint hideg van, önkéntelen hibák, csak hogy minden egy robotmunka. Nem fájdalmas, nem csalódásos, megszokásos. Egy baja van a filozófiának meg nekem is, hogy nem megyünk. Ha pedig nem megyünk, jön az esztétika, a csődjel. Rohamos, bunkós nagy

organizmus, elterül, akár csomós deszkalap, melyen, ha tanúként szétverik a fejünket, akkor sem tudunk többet. Itt be is zárhatnánk, de nyitva maradjunk... Nyitva, grammonként felejtve... Nyitva, mint akinek fűrészpórral szórták be kettévágott helyét.

*

Mások, amíg ő szandálban jár nyáron, cipőt húznak, s mintha mi sem történt volna, túrik a hőséget, de csak addig a pontig, amíg saját hőérzékelésük a hátuk mögé nem kerül, akkor aztán eszeveszetten szedik le a cipőjüket, nézik benne a lábuk helyét, és azt hiszik, megóvták magukat attól a pokoltól, ami a lábuk helyén maradt.

*

Keddenként egy kiöregedett artista mereven teázik a szomszédos asztalnál. Látszik a szemén, hogy nem tud másra gondolni, csak a kötélre.

*

A papagáj, amelyik az antennára repült, három órán át meg se mozdult. Egyik szememmel a papagájt néztem, másikkal az antennát, a harmadikkal ezt a kettőt figyeltem, ahogy nézek, látom ma is, ott vagyok. A fekete képernyő előtt feküdtem a földön, sarkamat egy dióbélbe nyomkodtam, az ablak alatt félautomata ernyőket árult egy kövér nő, aki a jobb fülcimpájára fenyőtobozt tetováltatott tavaly, amikor egy csúnya karambolban elveszítette a féltestvérét. Nekem egy órát akart eladni, amelyik nem járt, mondván, ha nincs óráim, édesmindegy.

*

Ha nincs jobb dolga, forduljon orvoshoz. (1 orvosban 3 nap alatt 8 kiló mogyoró tűnik el. 3 nap 8 orvosban...), a kémiának miért kellene repülőgépmódjára összefüggenie az orvostudommal. Tudom, me-, nem mechanikusak a kapcsolóink, a gondolati kódok: a főcsillár: három kakas narancstalpon, falikarok: gyöngytyúkfüge citromhéjban. Udvari: soha nem, tudjuk, a massa, a massa meg én, soha nem tudjuk, mikor mi világos a sötét agyunkban, ami olyan sötét, mint a világ legelőbb, levege, levőge, legőv, levőg, levgő, legevő, leveg, lőgeve, legv, leveveg, ó, úra, isten neki, leveg. Olyan sötét, lapok, mindent átlapok, mindent átpakolok a zsebembe, lógnak, maradnak a lógó zsebek, nadrág van, zseb, kora ősz, még a jövőig kihúzom.

*

Van egy pipám, beszorult hamuval, napi pipa, pipa panoptikum: éghettem volna máshogy is. Mellette grafitsmirgli kék műtokban, tollbelek, egy já-

tékceruza, a végén gőzmozdony alakú radír. Ez mind egy kancsófejben, ahová a nap besüt. A kancsófejnek közepén nagy tupák orra van, az orrnyergen két güli szem, mint akit úgy picsán rúgott a vadőr, hogy nem lesz többet kedve szarvasokat kergetni a menetvágóval.

*

Néhány turista beszállt a hajóba, a tó közepére eveztek, ahol elsüllyedtek. Ha valakinek nincs oka, az szégyenkezik, hiába is. Vagy inkább: ha valakinek nincs oka, az szép. A szégyen szép. Ha elvetélt tételeket vettél, olyan, mintha télen tévékkel vétkeznél, szégyen, puha, szép. Jobbra a hó esik, balra egy angyal egymás tetejére zongorákat ragaszt. Az egyik turista mellzsebéből lassan cigifüst ereszkedik. Egy másiknak csupa mocskok a szája, szalvétát szorongat a keze. A harmadiknak szobrot fognak állítani a tó fenekére, odajárnak koszorúzni a könnyű helochén bűvárok, a vízbe fulladt öreglányok. Aztán jön még egy hajó, az is elsüllyed. Csak azt tudnám, mi öröme telik a végtelen Urnak az ismétlődésben, ha végtelen, tényleg.

*

Ez így van rendjén, s bizonyos eltűri az ember szépen, hogy az eszében mindenféle foghatatlan ízék úszkálnak, és nem is fogja egy másik fejét bódítani azzal, hogy valami eszébe jut. Az életek egymásra folyása helyettesítette az ember eredeti fájdalmait, és tán mindörökre úgy lesz, hogy a halandó lélek mindörökre azzal foglalkozik, hogy a cipő mily drága vagy olcsó, mintsem azzal, hogy a mai nap elment (elmúlik) s vissza nem tér sohasem. Föl se tűnik. Vissza nem tér soha, senki.

*

Egy partmenti folyóban horgásztam. Egy nagy halat fogtam. Nekem egy nagyot. Dédelgettem a levegőn egyet. Nézze, mondtam a közlegő biciklista nőnek, nézze, mekkora hal. A hal nem látta, mint mondták, a nő süket, mondták, vaksüket, toknéma. Há'mán vissza nem eresztem. Visszaeresztem. Nem érdeklí a nagy halam. Lehet, hogy süket, gondoltam. Mekkora hal, nézze, üvöltöttem, a ruházatom leírhatatlan, mondtam üvöltve, haaaaa(!)(!)(!), hl (!,!,!), kisgyerek hallal, mosolygó (,,,), kurva hal, utóbb, azóta döglött, szaga semmi mára, felnőttem, jószagú vagyok, de akkor a hallal ott, süketnéma partneremmel, azóta fix halott. Felkereshetném. Minek. Feltámasztom, megint nem ért semmit. Visszadobom a halat, ő meghal, napi hal amott.

*

- Kérekererekérekeérkeérkeérkeérkeérerek valamit?
- Néhanap.

óra, van még idő, négyre méhek lepik el az arcod, édesmindegy, hogy mi lesz, nem vagy egyedül. Nem vagy az a cowboytípus, ki lő, ha lát, ha méh.

*

Semmi nem eredeti és semmi nem valóságos, minden most van, minden eredeti és minden valóságos, most nincs semmi.

*

Bowie, Bor, Tandori, a nagy ötletek, elmentek vagy megjöttek. Óriási fehér zoknikban fehér nők ugrálnak a felhőkön. A nagy ötletek elmentek. Leszűrni, leszűrni. Miért is lennének. Héja a sásba belebukik. Lokátorok az égen. Nincs már honnét elmaradnom, anya, és még egy élet rá, hogy elhihessem...

*

...nincs már honnét elmaradnom, anya, nincs már nap, hogy ne gondolnék erre, vagy mostmár: visszamaradnék, anya, csak ne maradnék vissza, így, én, e, ne, otthon vagyok, nincs ablakom, te látsz, mit láthatnék vissza?, itt vagyok, sovány vagy, elfogyok, s minden közel áll, távol, közel, távol s oly közel, közel, távol, távol s távol, közel, oly közel, s távol-közel, minden oly közel, anya, nincs már honnét elmaradnom, üres a világ, megyek össze, -vissza, ahol azt hiszem, hogy helyem van, hol van, hiszem, anya, látod, könnyen megőrülök, mint mindig, mintíg, én is, jól van, állok, állnak a hidak, stábok, néznek, ahogy nézlek, drágám, együtt vagyunk, lent várnak, csak a méznek megyek, mert még játszik velem, megüt s elvisz a hazaúthuzat.

*

Véget vetek az életemnek
mert semmit sem ér
(nem maradt remény)
e serlegből itt magamba öntöm a mérget
el vagyok veszve nem maradt remény
tőlem már ne várjatok folyamként omló beszédet
mert a szomorú vers is csak vidám szívből jöhet elő
én üres szívemből több nem fakad
vad gondolat, rohanás, hív a heverő
már nem mondatokat formálok csak szavakat
végül minden elsötétül vagy megszakad
ébren vagyok még vagy álmodok
de aztán elmaradt
kettéharapta a lisztkezacokat